„*Irové jsou nám, Valmezačkám, asi trochu souzeni*," glosovala Lucie náhodné setkání, které rozhodlo – domnívám se - o podstatné části podoby jejího debutového alba. A jiná, o dost dávnější setkání se zase postarala o to, že Luciina muzika promluvila.

Možná, že teď nechcete číst o náhodných setkáních, ale o tom, jak zní první sólové album písničkářky **Lucie Redlové.** Jenže to je právě ono: velkým dílem se o něj zasloužila zmíněná setkání. Texty pro Luciiny písně dodala většinou její kamarádka Radka Bzonková, v menší míře Kuba Horák z kapely Zhasni (v písni Vrba ve spolupráci s Ladou Hiclovou). A výsledné písničky (všechna hudba Lucie Redlová) pak produkoval a s Redlovou spoluaranžoval Steve Wall, kapelník významné irské kapely The Walls, který na albu také hraje na kytary a klávesy a v jehož dublinském studiu část nahrávek vznikala. Další členové The Walls Jon O'Conell a Rory Doyle hrají na albu na baskytaru, resp. bicí a perkuse.

Dostáváme se k Lucii Redlové. Řazením jmenovaných osob a obsazení jsem opravdu nechtěl jakkoli umenšovat úlohu Lucie jako písničkářky, ani naznačovat, že se o její desku převážně zasloužili jiní: prostě jen výše popsaná kooperace je opravdu na velkou pochvalu. Samozřejmě, že album nastoluje starou a nikdy plně nezodpověditelnou otázku: může být člověk, který si všechno „neudělal sám" vlastně písničkář? Odpověď nechť je různá případ od případu, ale zde Lucii, když zpívá Bzonkové texty (o její texty jde zejména) naprosto věřím. Věřím, že se jedná o její výpovědi. Ty nejpodařenější kusy jsou kupodivu z tisíckrát omletého ranku „vztahových záležitostí" a producent – ač češtinou jistě nevládne – je neomylně soustředil na začátek desky. *Podzim první, poslední* a s ním situace, kterou asi většina děvčat nezažívá („mně je dvacet – jemu o padesát víc") a kdo aspoň trochu poslouchá texty, bude nekompromisně vtažen do děje. Následující *Beowulf* naopak mapuje hodně obecné holčičí pocity, ale činí tak velmi neotřele. *Samičí blues* má sice

provokativní název a lehce přidrzlý způsob podání, ale sděluje mám vlastně moralitu – krásná a působivá kombinace. V dívčí duši se dobře vyzná i kvalitní a zkušený textař Kuba Horák (*Bojím se, Pilot).*
Až na lehkou kresbu ze života ukrajinských gastarbeiterek
Julka a Marina
jsou všechny písničky v první osobě, ať jsou to pocitovky
Zpívá
nebo
Jarní řeka
, pokus o závažnější téma
Balkánská
nebo pseudolidovka
Vrba.

Kabátek, který písním Lucie a Steve oblékli, je dejme tomu folkrockový, jedná se ovšem o folkrock poměrně tichý a střídmý, bicí většinou jen šustí, elektrické kytary jen lehce dobarvují; výjimkou je nejrockovější *Jarní řeka*. Z dosud nejmenovaných hudebníků je nejdůležitější Petr Ostrouchov (jeho piáno je vedle akustické kytary nejzásadnějším nástrojem alba), méně často se uplatnil akordeon Michala Myháka a basklarinet Petra Valáška. Redlová hraje většinu akustických kytar, několikrát nahrála mandolínu nebo elektrickou kytaru. A hlavně to vše – jak už bylo řečeno – důvěryhodně nazpívala. Střídá tu vyšší a nižší posaz, do jisté míry i výrazové rejstříky, technicky je v podstatě bez chyby.

Ano, bez chyby. Pokud teď napíšu, že u Jarní řeky jsem se trochu usmíval nad textovým klišé obvyklým u mladých dravých písničkářek („roztříštěná řeka jsem/a těžká stékám/do sevření břehů – touží mě ztišit...“), nebo zmíním jakékoli jiné mínusy, budou to jen detaily. V podstatě je deska bez chyb. Jenže to ještě neznamená, že je stoprocentní. Jakkoli jsou melodie netuctové a zajímavé, umím si představit, že by mohly být silnější; z písniček v hlavě uvízne spíš silný textový motiv, z melodií tak maximálně čtyřtaktí. Jakkoli se příspěvky dvou různých autorů v jedné písni velmi dobře potkávají, umím si představit, že by vzájemné vyladění hudby a textu mohlo být ještě vyšší; palčivý pocit, že tato písnička prostě visela ve vzduchu od stvoření světa, se zde nedostavuje (a texty fungují dobře i samostatně). Jakkoli je produkce desky v dobrém slova smyslu profesionální, umím si představit aranže (možná barevnější), které mě poženou k ještě většímu nadšení. A jakkoli Lucie zpívá bez chyby, nemá úplně nezaměnitelnou barvu a umím si představit ještě větší prožitek a ponor, ještě víc strhující projev.

Jenže všechna „umím si představit“ tvoří současně velký potenciál Lucie Redlové. Podle této desky – ale nejen podle ní – bere svoje písničkaření vážně a jistě neřekla své poslední slovo.

Lucie Redlová: První, poslední
Negativ, 2009, celkový čas 34:57